

■ Μία σύγχρονη Μυροφόρα

Η Όλγα, ή γυναίκα του μανάβη*

«Με τὰ λουλούδια καὶ τὰ στεφάνια στοὺς Ἁγίους»

Ἀπὸ τὸ **Θέρμο** τῆς Αἰτωλοακαρνανίας καὶ αὐτὴ ἡ μυροφόρα, μαθήτρια τοῦ πατρο-Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, γιατί στις Διδαχές του καὶ στις Προφητείες του ἐντρυφούσανε μαζί με τὴν Σαλώμη. **Δ**ὲν χρειάζονταν ἄλλωστε γράμματα, γιὰ νὰ τις γνωρίζουν. **Π**ροφορικὰ διακρινόντο μὲ κάθε ἀκρίβεια. **Κ**αμμιά φορὰ τὸ στόμα διατηρεῖ πιὸ ζωντανὰ τὰ πράγματα ἀπ' ὅ,τι τὸ κονδύλι.

Τὴν γνώρισα στὴν Μονὴ Μυρτιᾶς τὸν Νοέμβριο τοῦ 1971, τὴν παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Κοιτάζοντας πρὸς τὴν πόρτα τοῦ Μοναστηριοῦ, ἔβλεπα μιὰ γυναίκα νὰ κρύπτεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ μιᾶς ἐλιάς.

Μιὰ νὰ βγαίνει καὶ μιὰ νὰ κρύπτεται.

Απὸ τὶς πολλὲς φορές, πῆγα νὰ δῶ ποιά εἶναι καὶ τὶ κάνει πίσω ἀπὸ τὴν ἐλιά. **Π**ηγαίνοντας βλέπω μιὰ μεσόκοπη γυναίκα μ' ἓνα πανέρι λουλούδια.

- **Τ**ί κάνεις ἐδῶ; **Γ**ιατί δὲν ἔρχεσαι στὸ Μοναστήρι;

- **Γ**έροντα, ὁ παπᾶς τοῦ Θέρμου μοῦ εἶπε χθὲς τὸ βράδυ νὰ μὴν κοπιᾶσω νὰ βοηθήσω στὸ στόλισμα τῆς ἐκκλησίας, γιατί οἱ καλόγεροι εἶναι τόσο ἄγριοι, πὺ θὰ μὲ βάλουνε μὲ τὶς πέτρες. **Π**εριμένω ἀπὸ τὴν αὐγὴ καὶ φοβᾶμαι νὰ πλησιάσω...

- **Ἐ**λα, κυρά μου, καὶ στόλισε τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὰ λουλού-

δια τὰ δικά σου, ὅπως ἐσὺ θέλεις.

Ἔμεινε μέχρι τὸ βράδυ. Φεύγοντας χίλιες μετάνοιες μοῦ ἔβαλε γιὰ τὸν κακὸ λογισμό της.

Καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε γνώριμη καὶ σεβαστὴ μυροφόρα στὸ Μοναστήρι.

* * *

Ἄλη της ἡ ζωὴ ἦτανε νὰ συνάξῃ λουλούδια καὶ νὰ στολίζῃ τοὺς Ἁγίους πὺ γιόρταζαν. Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἦταν πάντα εὐκόλο, γιατί ὁ τόπος εἶναι ὄρεινός. Τὰ ἔφτιαχνε τόσο ὁμορφα, πὺ πειράζοντάς την τῆς ἔλεγα:

- Πὺ σπούδασες τὴν τέχνη αὐτή;
- Στὴν ἀγάπη τῶν Ἁγίων.

Πολὺ γρήγορα προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἐπάρατο νόσο.

Τὴν ἐπισκέφθηκα στὸ σπίτι της. Μιλῆσαμε πολλὴ ὥρα γιὰ τὰ ἐπέκεινα. Τὴν ρώτησα:

- Ὅλα, ἂν σὲ καλέσῃ ὁ Χριστὸς μας στὰ οὐράνια, εἶσαι ἔτοιμη;

- Πανέτοιμη, Γέροντα, εἶμαι. Καὶ νὰ' ξευρες πόσο τὸ λαχ-ταρῶ καὶ τὸ περιμένω.

- Τὰ παιδιά σου δὲν τὰ σκέπτεσαι;
- Εἶναι μεγάλα· μποροῦνε πιά νὰ ἐκλέξουνε τὸ κακὸ ἢ τὸ ἀγαθό.

Σὲ λίγες μέρες εἶπε στὰ παιδιά καὶ τὸν σύζυγό της, πὺ ἔμεναν μέχρι ἀργὰ στὸ δωμάτιό της:

- Νιώθω καλύτερα· πηγαίνετε νὰ ξεκουραστῆτε.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλε στὸν ὕπνο καὶ ἐπεκράτησε ἡσυχία, σηκώθηκε, ἐτοιμάστηκε, φόρεσε τὰ καλά της, ξάπλωσε στὴν στρωμνὴ της βλέποντας πρὸς ἀνατολάς, σταύρωσε τὰ χερίά της, ἀφήνοντας ἓνα σημεῖωμα:

«Ἔτοιμη εἶμαι γιὰ τὸν οὐρανό, μὴ μὲ ἀλλάξετε· αὐτὰ πὺ φόρεσα εἶναι τῆς ἐξόδου μου».

Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τῆς Ὀλγας μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ στεφάνια στοὺς Ἁγίους. Ὅσάκις φέρνω στὸν νοῦ μου τὴν Ὀλγα, ἐνθυμοῦμαι τὰ λόγια ἐνὸς παλιοῦ: «Κανένας κόπος στὴν ἐκκλησία δὲν πάει χαμένος».

□

(*) Περιοδ. «Χριστιανικὴ Σπίθα», ἀριθμ. 750/Γ'- Δ' 2018 (Πάρος Κυκλάδων), σελ. 5. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.